

Arrest

nr. 204 788 van 31 mei 2018
in de zaken RvV X / VIII, RvV X / VIII en RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2017 (zaak X)

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2017 (zaak X)

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2017 (zaak X)

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 22 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en derde verzoekende partij en hun advocaat M. KIWAKANA loco advocaat A. LOOBUYCK, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De drie verzoekende partijen zijn broers, die de Iraakse nationaliteit hebben. Zij dienden ieder een verzoek om internationale bescherming in waarbij zij zich beriepen op dezelfde asielmotieven. Deze verzoeken resulteerden in beslissingen van de verwerende partij van 29 maart 2017 houdende weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2.1. In hoofde van eerste verzoeker luidt deze beslissing als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent van de Al N. stam en Al S. substam en op 17 januari 1990 in Basra bent geboren. U woonde vanaf uw geboorte in het Zuiden van Irak in Basra in de Al Kadima wijk van het Qibla district van de stad Basra in het huis van uw ouders die beide soennitische Arabieren zijn afkomstig uit de provincie Basra. Hier woonde u met uw hele familie (ouders, broers en zussen). U studeerde tot 2004 en nadien werd u werkloos in Basra. In 2006 was er een periode van (algemeen) sektarisch geweld in Zuid-Irak. Uw directe familie kende geen problemen. Een neef van u werd wel vermist en een oom werd ontvoerd en dood teruggevonden. Wegens het algemene geweld in uw regio, verhuisde u met uw hele familie naar Kirkuk. Daar woonde u in de Wahda wijk in het centrum van de stad Kirkuk vanaf 2006 tot 2015 met uw familie. In Kirkuk werkte u samen met uw broer A. (CG X; OV X) en soms ook K. (CG X; OV X) een 3 à 4 jaar als arbeider in het lossen en laden van ladingen waaronder groenten op de markt. U trouwde in deze periode met een vrouw uit Basra die bij u in Kirkuk kwam wonen. Ook de vrouw van A. woonde bij uw familie in. Uzelf kreeg drie kinderen met uw vrouw, uw broer A. kreeg met zijn vrouw vier kinderen. Tijdens het verblijf in Kirkuk pleegde Islamitische Staat (IS) enkele aanslagen in de regio, er waren enkele overvallen. Er werd gekeken naar Arabieren uit Kirkuk als mogelijke daders. Uzelf noch uw directe familie werd gevisieerd, er is u noch uw familie iets overkomen in Kirkuk. U en uw familie besloten toch terug te verhuizen van Kirkuk naar Basra omdat u bericht kreeg dat het daar rustiger was geworden. Vanaf 2014 verhuisde u samen met heel uw familie terug naar Qibla, nu wat noordelijker in de Hakeem wijk van het district Qibla. U werkte in deze periode in Basra als taxichauffeur gedurende bijna een jaar. Ook A. was taxichauffeur in Basra, net als u en uw vader.

Op 17 juli 2015 was u uw auto aan het wassen toen u werd opgebeld door een onbekend persoon op uw gsm. De hele familie was toen thuis, het was Suikerfeest. Het telefoontje duurde meer dan 10 minuten. De beller bedreigde u met de dood en zei dat hij wist dat u en uw familieleden een tijdje buiten Basra hadden verbleven en dan waren teruggekeerd. U ging naar het politiekantoor om klacht neer te leggen. Uw broer A. kwam u achterna maar ging niet binnen in het kantoor. Met deze klacht werd niets gedaan, zo stelt u.

Daaropvolgend dook u, samen met uw broer K., 20 dagen onder in Tanuma bij uw neef N. en vluchtten jullie dan uit Irak. Uw broer A. zocht zijn toevlucht bij een vriend in Tanuma. U en K. verlieten Irak op 22 augustus 2015. Jullie reisden door Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Slovenië, Kroatië en Oostenrijk vooraleer jullie in Duitsland aankwamen. Jullie reisden door naar België waar u op 10 september 2015 asiel aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in Brussel.

Na uw vertrek uit Irak is uw overige familie verhuisd naar Tanuma vanwege dezelfde bedreiging. Uw hele familie woont nu al een tijdje in een boerderij in Tanuma. Enkel uw vader gaat werken als taxichauffeur om het gezin te onderhouden.

Uw broer A. verliet op 20 september 2015 Irak en diende hier op 7 oktober 2015 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, huwelijksakte, 'onthemdingsbrief' vader. Alsook legde u ook volgende kopies van documenten voor: eerste pagina van uw paspoort, identiteitskaart van uw vrouw, identiteitskaart van uw kinderen, woonstkaart, voedselrantsoenkaart.

Op 20 maart legde u bijkomend nog foto's voor aan het CGVS over uw familie in Tanuma (bijgevoegd in het dossier).

Uw broers A. (CGVS X; OV X) en K. (CGVS X OV X) beroepen zich volledig op uw asielmotieven. Uw neef A. N., A. M. O. (CGVS X OV X) is vrijwillig teruggekeerd naar Irak. De reden van zijn vertrek: zijn broer was betrokken bij een auto-ongeluk in Irak. Uw neef zijn asielmotieven zijn niet gelinkt aan deze van u noch aan deze van uw broers.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt ten overstaan van het CGVS aannemelijk te maken dat u bedreigd werd in Basra, gelet op de verschillende vaagheden, tegenstrijdige verklaringen en discrepanties tussen uw verklaringen en deze van uw broers.

U verklaarde als broers alle drie dat u - Am. - op 17 juli 2015 een dreigtelefoon kreeg op uw gsm die gericht was tegen uw hele familie als soennieten uit Basra (CGVS Am. (I) p.10, CGVS A. (I) p.4, p.9 en CGVS K. (I) p.9). Dit betreft uw directe vrees en directe aanleiding tot uw vertrek. Alsook beweerde u op dezelfde dag, 17 juli 2015, alleen naar de politie te zijn gegaan om klacht in te dienen, waarna u meteen met uw broer K. vertrok uit uw regio (CGVS Am. (I) p. 5, 10).

Merkwaardig is ten eerste dat u nog zeer stellig verklaarde in een eerste gehoor dat de dreigtelefoon zich voordeed op de eerste dag van het Suikerfeest waardoor u als familie allemaal samen thuis was (CGVS Am. (I) p.11), terwijl mag verbazen dat uw broers dit opmerkelijke gegeven nergens vermeldten in hun eerste gehoor (zie gehoorverslagen A. (I) en K. (I)). Het mag verder verbazen dat u in een tweede gesprek - waarin u bij aanvang gevraagd werd duidelijkheid te verschaffen (CGVS Am. (II) p.2) - opeens niet zeker meer was of uw uitspraak wel klopte. Eerst sprak u vaagweg dat de bedreiging plaats vond op de eerste dag van de 'feestdagen' (CGVS Am. (II) p.6, p.8). U gevraagd naar verduidelijking, gaf u aan dat u twijfelde of de dreigtelefoon plaatsvond op het Suikerfeest of het Offerfeest, waarna u toch het Suikerfeest aanwees (CGVS Am. (II) p.9). Dat u hierover twijfelde is gelet op het belang van deze dag opmerkelijk te noemen. Het betreft hier de directe aanleiding van uw vlucht uit uw ouderlijke huis op dezelfde dag van de dreigtelefoon (CGVS Am. (II) p.6,-9). Deze vlucht leidde u er meteen toe uw vertrek uit Irak voor te bereiden, een maand later, op 22 augustus 2015, vertrok u uit uw land (CGVS Am. (I) p.4 en (II) p. 6). Het Offerfeest viel opvallend genoeg in 2015 in de maand september en dus na uw vertrek uit Irak. Het Suikerfeest en Offerfeest zijn daarenboven zo'n belangrijke familietradities in de Arabische wereld dat uw vaagheid hierover sterk mag verbazen. Gelet dient ook dat uw broer K. aangaf dat uw gezin als soennieten in Basra steeds een dag vroeger het Suikerfeest viert dan sjiieten (CGVS K. (II) p.4) wat gelijkloopt met uw eerdere verklaringen waarbij u dit gegeven aangaf als mogelijke reden dat u een dreigtelefoon kreeg die dag (CGVS Am. (I) p.11). Dat u gelet op dit alles, in een tweede gehoor aan uw eigen woorden zou twijfelen en dat ook uw broer K. in zijn tweede gehoor niet zeker was dat die dag het Suikerfeest plaats vond (CGVS K. (II) p.4) mag sterk verbazen. Uw broer A. vermeldde zelfs in geen van zijn beide gehoren dat er een feestdag was op de dag van de telefonische bedreiging (zie gehoorverslagen A. (I) en (II)). Deze vaagheden doen in deze afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ten tweede zijn er discrepanties en tegenstrijdigheden ontstaan betreffende de klacht die u indiende bij de politie. De dreigtelefoon en de - voor u botte - afhandeling van de politieklacht staan centraal in uw asielrelaas. Dit vormde mede de directe aanleiding voor uw vertrek (CGVS Am. (I) p.10-11 en (II) p.6-7). Dat uw broer K. in tegenstelling tot uw verklaring in zijn gehoor dan beweerde dat u niet alleen de klacht ging indienen, wekt ten zeerste verbazing op. Uw broer K. verklaarde dat 'wij naar de politie gingen' (CGVS K. (I) p.7, p.9). Gevraagd naar verduidelijking, verklaarde K. dat u alleen naar de politie ging (CGVS K. (I) p.7, p.9), om meteen hierna te verklaren dat u samen met uw broer A. naar de politie ging (CGVS K. (I) p.10). Dit mag verbazen daar u en uw broer A. dit niet eerder vermeld hadden (CGVS Am. (I) p.10, CGVS A. (I) p.12). U kreeg in een tweede interview uitgebreid de kans verduidelijking te brengen (CGVS Am. (II) p.2, p.6-8, p.9-10, p.10-11), waarbij u zeer stellig aangaf dat alleen u de klacht bent gaan indienen en dat uw familie de hele tijd thuis bleef, u schijnbaar bewust van de discrepantie uit vorig interview (CGVS Am. (II) p.6). U nogmaals geconfronteerd, bevestigde u duidelijk dat u alleen naar het politiekantoor ging en dat de versie van uw broer niet klopt (CGVS Am. (II) p.8). Het kan dan ook absoluut niet overtuigen wanneer uw latere versie tegenstrijdig blijkt aan uw vorige verklaringen. Zo beweerde u opeens dat uw broer K. ook naar het politiekantoor kwam, dat u hem persoonlijk telefonisch gevraagd had naar het politiekantoor te komen als getuige, maar dat uw broer het politiekantoor niet kon betreden omdat het niet meer nodig was, waarna hij terugkeerde (CGVS Am. (II) p.9). Dat u hierbij verklaarde dat niet uw broer A. u achterna reisde maar dat dit uw broer K. was (CGVS Am. (II) p.9) doet de wenkbrauwen helemaal fronsen gelet dat dit tegenstrijdig is aan de verklaringen van K. die – zoals

aangegeven - eerder verklaarde dat uw broer A. u vergezelde naar het politiekantoor, en zeker hijzelf niet (CGVS K. (I) p.10). Dient hierbij nog te worden opgemerkt dat A. na confrontatie in een tweede gesprek zou verklaren dat wel degelijk hij u gevolgd zou zijn (CGVS (II) p.3-4), daar waar hij dit in een eerste interview compleet onvermeld liet (CGVS A. (I) p.4, p.12). Aan deze laatste verklaring kan echter geen enkel geloof gehecht worden, gelet dat A. duidelijk aangaf tijdens de middagpauze (op de dag van het gehoor op het CGVS) in een discussie overlegd te hebben met u vooraleer tot deze verklaring te komen (CGVS A. (II) p.3-4). Dit kan bezwaarlijk overtuigen en herstelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen allerminst. Dat ook u pas na dit overleg tussen u als broers aangaf dat uw broer A. u gevolgd was, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, overtuigt natuurlijk evenmin (CGVS Am. (II) p.10-11). Redelijkerwijs mag immers worden aangenomen dat u in een tweede gehoor waarin u bij aanvang gevraagd werd verduidelijking te verschaffen, over zulke zaken niet dient te overleggen met uw broers tijdens een middagpauze. U kreeg eerder de kans verduidelijking te verschaffen zoals hierboven duidelijk blijkt. Dat u dit momentum niet aangreep mag sterk verbazen. Het betreft hier, ter herinnering, de directe aanleiding van uw vlucht, waarbij u verklaarde te zijn gevlucht vlak nadat u terugkwam van de politie. U verklaarde nota bene op dat moment samen te zijn gevlucht met uw broer K. (CGVS Am. (I) p.10-11). Wanneer u dezelfde dag samen bent gevlucht en sinds die dag, 17 juli, quasi steeds samen bent gebleven, kan de ontstane tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw broer K. niet worden verschoond. Dan kan ook uw uitleg absoluut niet overtuigen dat u zich vergistte van broer omdat u uw broer niet fysiek zag (CGVS Am. (II) p.10) daar u immers sinds 17 juli 2015 de tijd had hier opheldering over te verkrijgen. Daarnaast gaf u aan dat u wel degelijk telefonisch contact had met uw broer toen u de klacht ging indienen (CGVS Am. (II) p.9-11) en kon u het ook toen weten wie u achterna reisde. Kortom, de tegenstellingen tussen en binnen uw verklaringen ondergraven uw geloofwaardigheid compleet.

Ook met betrekking tot de opvolging van de politieklacht kunt u niet overtuigen. Volgens uw verklaringen zouden u noch uw familie zich vergewist hebben of er iets met de klacht is gebeurd 'omdat dit toch geen zin heeft' (CGVS Am. (II) p.6), ook al gaf u aan het einde van uw eerste interview nog aan dat uw familie informeerde naar de klacht (CGVS Am. (I) p.18). Ook uw broers gaven aan dat uw familie nog is gaan horen naar deze klacht (CGVS A. (I) p.3 en K. (II) p.6), Dat u hier als broers verschillende antwoorden geeft is eveneens opmerkelijk te noemen.

Tot slot gaf u aan uw land in eerste instantie niet te zijn ontvlucht vanwege het algemene sektarische geweld (CGVS Am. (II) p.10), ook al gaf u aan dat u de achternaam N. draagt waardoor u gelinkt kan worden aan de stam van Saddam Houssein (CGVS Am. (I) p.3; A. (I) p.4 en K. (I) p.3-4). Merkwaardig hierbij is dat u en uw broers niet duidelijk kunnen aangeven of de N. stam waartoe u behoort een substam betreft van de S. stam. Zo verklaarde uw broer A. eerst dat de S. stam waartoe u zou behoren een substam is van de N. stam (CGVS A. (I) p.4) om nadien aan te geven dat de N. stam een onderdeel is van de S. stam (CGVS A. (II) p.6). Ook uw broer K. had moeite om uit te leggen welke stam de substam was maar verklaarde uiteindelijk duidelijk dat de S. stam de substam was van de N. stam (CGVS K. (I) p.3-4), in tegenstelling tot de uiteindelijke verklaring van uw broer A.. Desbetreffende kan ook uit uw gedrag geen gegronde vrees vastgesteld worden omwille van uw stamnaam in Basra. U gaf immers aan in 2006 als soennieten een ontheemdenstatus te hebben verkregen waardoor u met de ganse familie in Kirkuk kon blijven. U reikte ter ondersteuning deze ontheemdenkaart aan bij het CGVS (CGVS Am. (I) p. 15-16, A. (I) p.16 en zie Groene Map). Het strookt niet met een vrees omwille van uw soennitische stamnaam dat u deze ontheemdenstatus vrijwillig zou hebben afgestaan in juni 2014 om terug naar Basra te keren (CGVS Am. (I) p.13). U gaf immers aan dat u deze status afstond terwijl u en uw familie in Kirkuk niet persoonlijk bedreigd werden (CGVS Am. (I) p.10, p.12-13). U vreesde een mogelijk probleem met algemeen geweld gaf u aan en verkoos de rust van Basra boven het mogelijke geweld in Kirkuk (CGVS Am. (I) p.13).

Uw broer A. haalde nog aan dat een schoonbroer van hem ontvoerd is in Kirkuk als reden voor het vertrek uit Kirkuk (CGVS A. (I) p.18-20). A. was echter zeer laattijdig met deze verklaring, was hierover vaag en hem erop gewezen dat dit bijgevolg weinig aannemelijk is dat hij dat pas nu zou vermelden, gaf hij eerst aan dit niet liever toe te voegen aan het dossier (CGVS A. (I) p.18). Ook u gaf echter aan dat de schoonbroer van uw broer werd ontvoerd (CGVS Am. (I) p.12). A. kwam hierop in een tweede interview terug en verklaarde dat dit zich afspeelde in 2016 dus na uw terugkeer naar Basra (CGVS A. (II) p.2-3). Dit biedt dan ook geen afdoende verklaring waarom u terug naar Basra verhuisd zou zijn in 2014 en uw ontheemdenstatus heeft opgegeven, alsook zegt dit niets over uw veiligheidssituatie in Basra van waaruit u vertrokken beweerde te zijn, temeer u aangeeft dat diens verdwijning niets met uw vluchtmotieven te maken had (CGVS Am. (I) p.12).

Wat betreft de sektarische problemen in Basra van vóór 2006 dient te worden opgemerkt dat ook deze geen implicatie hebben op uw huidige vrees. U gaf alle drie aan dat u als broers samen met uw familie woonden in de stad Basra vanaf jullie geboorte tot 2006 en dat jullie als gezin samen in 2006 verhuisden naar Kirkuk vanwege het algemene sektarische geweld in Basra in deze periode (CGVS Am. (I) p.4, A. (I) p.8-9, K. (I) p.15). Tegelijk gaven jullie alle drie duidelijk aan dat u noch enig gezinslid een persoonlijke vrees had in Basra toen jullie vertrokken in 2006 (CGVS Am. (I) p.4, A. (I) p.9, K. (I) p.15). Uw broer K. gaf zelfs aan dat jullie zeer goede banden hadden met de sjiieten in Basra en nooit persoonlijke problemen hadden sinds jullie geboorte tot jullie vertrek in 2006 (CGGS K. (I) p.15).

Verdere familie was wel betrokken geraakt in dit conflict, zo denkt u. U denkt dat in de periode 2003-2004 de dood van een neef van uw vader, K. genaamd, en de verdwijning van de man van uw tante te wijten zijn aan het sektarische geweld in uw regio (CGVS Am. (I) p.10, CGVS A. (I) p.8-9, K. (I) p. 11-12). Wat betreft de verdwijning van de man van uw tante kan u enkel meegeven dat niets meer werd vernomen van hem waardoor u tot op heden niet zeker weet of hij ontvoerd is (CGVS Am. (I) p.10, A. (I) p.9). Dat u vluchtte in 2006 wegens de algemene sektarische situatie wordt hier niet betwist, doch lijkt dit geen impact te hebben gehad op uw verdere vrees. Immers keerde u volgens uw verklaringen vrijwillig terug naar de stad Basra in juni 2014.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Ook de door u neergelegde documenten kunnen de appreciatie niet ombuigen in een voor u positieve zin. Wat betreft uw identiteitsdocumenten (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, huwelijksakte, woonstkaart, rantsoenkaart, identiteitskaart vrouw en kinderen), betreffen deze uw identiteit die niet ter discussie staat. Uw 'onthoedingsdocument' geeft aan dat u een veilig onderkomen kreeg in Kirkuk en toont net aan dat u de regio Basra kon ontvluchten. Zoals besproken gaf u aan dat u dit 'onderkomen' vrijwillig verliet. De foto's die u aanreikte hebben betrekking op de levensomstandigheden van uw familie en geven aan hoe uw familie woont, ze volstaan op zichzelf echter niet om uw appreciatie om te buigen en zeggen niets over uw directe bedreiging.

Wat de situatie van de soennieten in Zuid-Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus "Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak", d.d. 12 juli 2016; en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 12 juli 2016) dat de situatie van de soennitische gemeenschap, waartoe u behoort, in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Kerbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet.

Tegelijk kende de regio in 2015 een toename van het crimineel en tribaal geweld, alsook van de invloed van sjiitische milities die soms controleposten bemannen. De meerderheid van de excessen waaraan de sjiitische milities zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

Er moet na uw gehoren bij het CGVS worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om bovenstaande redenen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. Sindsdien is er niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel

geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In hoofde van uw broers A. en K. die ook in België een asielaanvraag hebben ingediend en zich volledig beroepen op dezelfde asielmotieven werd eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Uw neef AL N., A. M. O. (CGVS X OV X) is vrijwillig teruggekeerd naar Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.2.2. De beslissing die werd genomen in hoofde van tweede verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent van de A.-N. stam en Al S. substam en op 25 september 1987 in Basra bent geboren. U woonde vanaf uw geboorte in het Zuiden van Irak in Basra in de Al Kadima wijk van het Qibla district van de stad Basra in het huis van uw ouders die beide soennitische Arabieren zijn afkomstig uit de provincie Basra. Hier woonde u met uw hele familie. U doorliep in Basra uw lagere school en de eerste twee jaren van de middelbare school tot 2003. Vanaf dan werkte u als arbeider in een industriële wijk en soms ook als schilder. U trouwde in 2005 met een vrouw uit Kirkuk die bij u en uw familie kwam inwonen. Ook de vrouw van Am. woonde bij uw familie in. Uzelf kreeg later vier kinderen met uw vrouw, uw broer Am. kreeg met zijn vrouw drie kinderen. In 2006 was er een periode van (algemeen) sektarisch geweld in Zuid-Irak. Uw directe familie kende geen problemen. Een neef van u werd wel vermist en een oom werd ontvoerd en dood teruggevonden. Wegens het algemene geweld in uw regio, verhuisde u met uw hele familie naar Kirkuk. Daar woonde u in de Wahda wijk in het centrum van de stad Kirkuk vanaf 2006 tot 2015 met uw familie. In Kirkuk werkte u samen met uw broer Am. (CG X; OV X) en soms ook K. (CG X; OV X) een 3 à 4 jaar als arbeider in het lossen en laden van ladingen. Tijdens het verblijf in Kirkuk pleegde Islamitische Staat (IS) enkele aanslagen in de regio van Kirkuk, er waren enkele overvallen. Er werd gekeken naar Arabieren uit Kirkuk als mogelijke daders. Uzelf noch uw directe familie is gevisieerd, er is u noch uw familie iets overkomen in Kirkuk. U en uw familie besloten toch terug te verhuizen van Kirkuk naar Basra omdat u bericht kreeg dat het daar rustiger was geworden. Vanaf 2014 verhuisde u samen met heel uw familie terug naar Qibla, nu wat noordelijker in de Hakeem wijk van het district Qibla. U werkte in deze periode in Basra als taxichauffeur voor bijna een jaar. Ook Am. was taxichauffeur in Basra, net als u en uw vader.

Op 17 juli 2015 was uw broer Am. zijn auto aan het wassen toen hij werd opgebeld door een onbekend persoon op zijn gsm. De hele familie was toen thuis, het was Suikerfeest. Het telefoontje duurde meer dan 10 minuten. De beller bedreigde jullie als gezin met de dood en zei dat hij wist dat hij en zijn gezinsleden een tijdje buiten Basra hadden verbleven en dan waren teruggekeerd. Uw broer Am. ging naar het politiekantoor om klacht neer te leggen. Uw broer A. reisde hem achterna maar ging niet binnen in het kantoor. Met deze klacht werd niets gedaan.

Daaropvolgend doken uw broers 20 dagen onder in Tanuma bij uw neef N. en vluchtten dan uit Irak naar België, waar ze op 10 september 2015 asiel aanvroegen. Uzelf vluchtte naar een vriend van u (Y. M.) en verliet Irak op 20 september 2015. U reisde door Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Slovenië, Kroatië en Oostenrijk vooraleer u in Duitsland aankwam. Vervolgens reisde u verder naar België waar u op 7 oktober 2015 asiel aanvroeg bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in Brussel.

Na uw vertrek uit Irak, is uw familie verhuisd naar Tanuma vanwege dezelfde bedreiging. Uw hele familie woont nu al een tijdje in een boerderij in Tanuma. Enkel uw vader gaat werken als taxichauffeur om het gezin te onderhouden.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende (originele) documenten voor: identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, huwelijksakte. Alsook legde u volgende kopies van documenten voor: eerste pagina van uw paspoort, identiteitskaarten van uw vrouw en kinderen, geboorteakte van uw jongste kind en het document van 'onthemde' van uw vader.

Uw broers Am. (CG X; OV X) en K. (CG X; OV X) beroepen zich op dezelfde asielmotieven. Uw neef AL N., A. M. O. (CG X; OV X) is vrijwillig teruggekeerd naar Irak. De reden van zijn vertrek: zijn broer was betrokken bij een auto-ongeluk in Irak. Uw neef zijn asielmotieven zijn niet gelinkt aan deze van u noch aan deze van uw broers.

B. Motivering

Na uw gehoren op het Commissariaat-generaal (CGVS) blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven baseert als uw broer Am.. Dient in dezer te worden opgemerkt dat hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en bijgevolg kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw broer en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd:

[...]

In hoofde van uw broer K. die ook in België een asielaanvraag heeft ingediend en zich volledig beroept op dezelfde asielmotieven werd eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Uw neef AL N., Ahmed M. O. (CGVS X OV X) is vrijwillig teruggekeerd naar Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2.3. De beslissing die werd genomen in hoofde van derde verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent van de Al-N. stam en Al S. substam en op 14 augustus 1992 in Basra bent geboren. U woonde vanaf uw geboorte in het Zuiden van Irak in Basra in de Al Kadima wijk van het Qibla district van de stad Basra in het huis van uw ouders die beide soennitische Arabieren zijn afkomstig uit de provincie Basra. Hier woonde u met uw hele familie. U doorliep er uw lagere school. In 2006 was er een periode van (algemeen) sektarisch geweld in Zuid-Irak. Uw directe familie kende geen problemen. Een neef van u werd wel vermist en een oom werd ontvoerd en dood teruggevonden. Wegens het algemene geweld in uw regio, verhuisde u met uw hele familie naar Kirkuk. Daar woonde u in de Wahda wijk in het centrum van de stad Kirkuk vanaf 2006 tot 2015 met uw familie. In Kirkuk werkte u maar heel sporadisch als arbeider in het lossen en laden van ladingen. Uw broers Am. (CG X; OV X) en A. (CG X; OV X) trouwden in deze periode en hun vrouwen kwamen bij jullie in Kirkuk wonen, samen met hun kinderen. Tijdens het verblijf in Kirkuk pleegde Islamitische Staat (IS) enkele aanslagen in de regio van Kirkuk, er waren enkele overvallen. Er werd gekeken naar Arabieren uit Kirkuk als mogelijke daders. Uzelf noch uw directe familie werd gevisieerd, er is u noch uw familie iets overkomen in Kirkuk. U en uw familie besloten toch terug te verhuizen van Kirkuk naar Basra omdat u bericht kreeg dat het daar rustiger was geworden. U verhuisde samen met heel uw familie terug naar Qibla, nu wat noordelijker in de Hakeem wijk van het district Qibla. Uw broers Am. en A. werden taxichauffeur in Basra, net als uw vader.

Op 17 juli 2015 was u allen thuis op de eerste dag van het Suikerfeest. Uw broer Am. was zijn auto aan het wassen toen hij werd opgebeld door een onbekend persoon op zijn gsm. Het telefoontje duurde meer dan 10 minuten. De beller bedreigde u als familie met de dood en zei dat hij wist dat u en uw familieleden een tijdje buiten Basra hadden verbleven en dan waren teruggekeerd. Uw broer Am. ging naar het politiekantoor om klacht neer te leggen. Uw broer A. ging hem achterna maar ging niet binnen in het kantoor. Met deze klacht werd niets gedaan.

Daaropvolgend vluchtte u met uw broer Am. naar Tanuma. Daar doken jullie 20 dagen onder bij een neef N., om vervolgens op 22 augustus 2015 Irak te verlaten. Jullie reisden door Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Slovenië, Kroatië en Oostenrijk vooraleer jullie in Duitsland aankwamen. Jullie reisden door naar België waar u 10 september 2015 asiel aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in Brussel.

Na uw vertrek uit Irak is uw familie verhuisd naar Tanuma vanwege dezelfde bedreiging. Uw hele familie woont nu al een tijdje in een boerderij in Tanuma. Enkel uw vader gaat werken als taxichauffeur om het gezin te onderhouden.

Uw broer A. verliet op 20 september 2015 Irak en diende hier op 7 oktober 2015 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, 'onthemdingsbrief' vader, alsook legde u kopies van volgende documenten voor: nationaliteitsbewijs, woonstkaart vader, voedselrantsoenkaart, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs van uw vader.

Uw broers A. (CG X OV X) en Am. (CG X OV X) beroepen zich op dezelfde asielmotieven. Uw neef AL N., A. M. O. (CG X OV X) is vrijwillig teruggekeerd naar Irak. De reden van zijn vertrek: zijn broer was betrokken bij een auto-ongeluk in Irak. Uw neef zijn asielmotieven zijn niet gelinkt aan deze van u noch aan deze van uw broers.

B. Motivering

Na uw horen op het Commissariaat-generaal (CGVS) blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven baseert als uw broer Am.. Dient in dezer te worden opgemerkt dat hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en bijgevolg kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw broer en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd:

[...]

In hoofde van uw broer A. die ook in België een asielaanvraag heeft ingediend en zich volledig beroept op dezelfde asielmotieven werd eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Uw neef AL NA., A. M. O. (CGVS X OV X) is vrijwillig teruggekeerd naar Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Hierna zal blijken dat de eerste en derde verzoeker doen gelden dat hun broer A., tweede verzoeker, naar Irak is teruggekeerd en dat hij daar werd doodgeschoten.

2. Over de rechtspleging

Gelet op de verknochtheid van de beroepen worden de zaken, in het belang van een goed rechtsbedeling, samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Voorafgaandelijk moet worden opgemerkt dat in de verzoekschriften die de tweede en derde verzoeker hebben ingediend wordt gesteld dat, aangezien de verwerende partij integraal verwijst naar de motieven zoals uiteengezet in de beslissing betreffende de eerste verzoeker, integraal wordt verwezen naar de middelen uiteengezet in het verzoekschrift van eerste verzoeker.

3.1.2. In een enig middel wordt de schending opgeworpen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers geven een korte theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en trachten vervolgens de motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 26 februari 2018 laten eerste en derde verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden:

- Overlijdensakte van broer A., tweede verzoeker, op 14/7/2017
- Opdracht tot forensisch onderzoek
- Gedetailleerd verslag.

3.2.2. Op 16 maart 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig dezelfde bepaling aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. Veiligheidssituatie in Zuid-Irak" van 18 juli 2017.

3.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

3.4.2. Beoordeling

Verzoekers verklaarden een gegronde vrees voor vervolging te hebben op grond van een dreigetelefoon gericht tegen de hele familie, als soennieten in Basra.

Zij legden een aantal stukken voor die door de verwerende partij werden beoordeeld in de bestreden beslissingen. Het betreft identiteitsdocumenten van de verzoekers en hun familie, een ontheemdingsdocument dat aangeeft dat de familie een veilig onderkomen kreeg in Kirkuk en foto's met betrekking tot de levensomstandigheden van de familie die achterbleef in Irak, meer bepaald in Tanuma. De verwerende partij heeft deze documenten beoordeeld als betrekking hebbend op elementen die niet ter discussie staan en die niets zeggen over enige directe bedreiging in het land van herkomst.

Met een aanvullende nota werden door eerste en derde verzoeker een overlijdensakte van hun broer A., tweede verzoeker, een opdracht tot forensisch onderzoek en een gedetailleerd verslag neer. Zij betogen dienaangaande dat hun broer is teruggekeerd naar Irak en aldaar vermoord is, hetgeen zij als bewijs zien voor het risico dat zij lopen.

De verwerende partij stelt daarover dat deze stukken geen uitsluitel geven over de omstandigheden waarin en de redenen waarom A. vermoord zou zijn.

Daarover bevraagd ter zitting stellen eerste en derde verzoeker dat hun broer vrijwillig is teruggekeerd naar Irak, dat hun broer niet met hen heeft gepraat over zijn intentie tot terugkeer, dat hij samen met zijn gezin speciaal elders is gaan wonen, in Oud-Basra, dat zij hebben vernomen via hun ouders dat hij op 14 juli 2017 werd vermoord door een niet gekend persoon, en dat het gerechtelijk onderzoek geen resultaat oplevert.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat het weinig aannemelijk is dat eerste en derde verzoeker aangeven niet met hun broer te hebben overlegd over diens terugkeer, temeer nu zij zich alle drie beroepen op dezelfde asielmotieven en zij in hetzelfde opvangcentrum verbleven. Eén en ander klemmt des te meer nu een vrijwillige terugkeer niet te rijmen is met de vrees voor vervolging zoals die door de drie broers werd geschetst. Verder zijn de broers niet in staat om specifieke gegevens te geven over de omstandigheden waarin hun broer om het leven kwam.

De overlijdensakte die werd voorgelegd is onvolledig ingevuld: zo is de rubriek voorzien voor de naam van de echtgenote van tweede verzoeker niet ingevuld, terwijl de naam van zijn ouders wel werd vermeld. Nochtans wordt de echtgenote vermeld als “melder”.

Het adres dat wordt vermeld als het thuisadres van A., adres waar ook de moord zou zijn gepleegd, is El Baker, El Ahrar, El Basra. Eerste en derde verzoeker betogen dat hun broer zich met zijn gezin elders had gevestigd, precies omwille van de geschetste vervolgingsvrees. Bij nazicht van de verklaringen over de huisvesting van de achterblijvende gezinsleden van de broers, zo ook de echtgenote en 4 kinderen van A., blijkt het volgende:

A. verliet volgens zijn verklaringen Irak op 20 september 2015 en diende in België een asielaanvraag in op 7 oktober 2015. Op 8 augustus 2016 verklaarde hij dat zijn echtgenote en kinderen nog in het huis in de Hakimwijk woonden, het huis waar de hele familie woonde en dat verzoekers zijn ontvlucht nadat zij de dreigtelefoon hadden gekregen. Op de vraag of hij niet bang was om hen achter te laten in het ouderlijke huis antwoordde hij: *“Natuurlijk wel. Ik bel ze elke dag”* (gehoorverslag A. 8 augustus 2016, p 7) Later in datzelfde gehoor legde hij een verklaring af die daarmee niet te rijmen valt, stellende dat ze in Tanuma verbleven met de hele familie (ibid. p 15) Tijdens het tweede gehoor bevestigde A. dat de familie 4 à 5 maanden na de feiten het huis in Basra had verlaten en in Tanuma was gaan wonen. Nog daargelaten de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat A., die verklaarde dagelijks contact te hebben met zijn echtgenote, geen coherente verklaringen aflegde over waar zij en de kinderen woonden ten tijde van het gehoor op 8 augustus 2016, moet worden vastgesteld dat indien zij inderdaad naar Tanuma zouden zijn verhuisd, samen met de rest van de achterblijvende familieleden, alwaar zij weliswaar in de luwte leefden maar geen problemen zouden hebben gehad, het niet te begrijpen valt waarom hij, bij terugkeer, zich terug in Basra zou vestigen uit veiligheidsoverwegingen.

In die omstandigheden moet de verwerende partij worden bijgetreden waar zij betoogt dat uit de stukken, die in wezen stellen dat tweede verzoeker werd neergeschoten in of bij zijn woning in Basra, zonder meer, niet blijkt dat er enige link is met de asielmotieven die door de drie broers werden geschetst, temeer nu in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat, hoewel hun situatie fragiel is, er geen sprake is van een systematische vervolging van soennieten, dat er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld is ten aanzien van de soennitische minderheid en dat er onder meer in de provincie Basra nauwelijks incidenten worden gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt, maar dat er wel een toename is van crimineel en tribaal geweld. Daarenboven moet erop worden gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Irak. Corruptie en documentenfraude”* van 8 maart 2016) dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland.

Gelet op wat voorafgaat komt de Raad in eerste instantie tot de conclusie dat de voorgelegde documenten, gelet op hun inhoud, in het licht van het gehele dossier en mede gelet op hun niet meer dan relatieve bewijswaarde, niet toelaten om een zicht te krijgen op de actuele situatie van tweede verzoeker, zodat hieruit geen procedurele of andere gevolgtrekkingen worden afgeleid voor wat betreft het door hem ingediende verzoekschrift. De stukken volstaan evenmin om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken in hoofde van de drie broers.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn.

In de bestreden beslissingen wordt, met betrekking tot de dreigtelefoon en de gevolgen, vastgesteld dat het asielrelaas is aangetast door verschillende vaagheden, tegenstrijdige verklaringen en discrepanties tussen de verzoekers.

Zo wordt vastgesteld dat eerste verzoeker zeer stellig verklaarde in een eerste gehoor dat de dreigtelefoon zich voordeed op de eerste dag van het Suikerfeest, waardoor de hele familie thuis was terwijl de andere broers dit nergens vermeldten in hun eerste gehoor. Tijdens het tweede gehoor gevraagd naar duidelijkheid hierover bleek eerste verzoeker niet zeker meer of zijn uitspraak wel klopte. Eerst sprak hij vaagweg over de eerste dag van de ‘feestdagen’ vervolgens gaf hij aan te twifelen of de dreigtelefoon plaatsvond op het Suikerfeest of het Offerfeest, waarna hij toch het Suikerfeest aanwees. Ook derde verzoeker bleek niet zeker of de dreigtelefoon binnenkwam op de dag van het Suikerfeest, en tweede verzoeker bleek zelfs in geen van zijn beide gehoren te hebben vermeld dat er een feestdag was die dag.

Verzoekers betogen dat zij alle drie hebben verklaard dat de dreigementen begonnen op 17 juli 2015 en dat zij ook alle drie hebben aangegeven dat ze plaatsvonden tijdens het Suikerfeest. Echter, dit laatste blijkt niet uit de verklaringen, zoals die correct zijn weergegeven in de bestreden beslissingen, en evenmin uit de uittreksels uit de gehoorverslagen in het verzoekschrift. Het gegeven dat de drie verzoekers melding maken van dezelfde datum staat er niet aan in de weg dat zij de verwerende partij een zicht moeten geven op de specifieke omstandigheden op de dag waarop de dreigtelefoon werd ontvangen. Dit telefoontje was immers de directe aanleiding voor de vlucht uit het ouderlijke huis en het vertrek uit Irak. Dat eerste en derde verzoeker geen coherente verklaringen kunnen afleggen over het feit of het die dag al dan niet de eerste dag was van het Suikerfeest, en dat tweede verzoeker hier zelfs op geen enkele wijze aan refereerde, doet afbreuk aan de verklaringen omtrent de feiten die zich die dag zouden hebben voorgedaan en die de kern van het asielrelaas vormen. Samen met de verwerende partij moet immers worden vastgesteld dat het Suikerfeest een belangrijke familietraditie is in de Arabische wereld, en dat deze dag, zoals ter zitting wordt bevestigd door verzoekers, zich niet aandient zoals om het even welke andere dag, maar een dag is van feest, zonder meer. In die omstandigheden is het niet geloofwaardig dat hierover geen eenduidige doch zeer vage verklaringen worden afgelegd.

Het motief blijft derhalve onverminderd overeind.

Verder werden ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de klacht die na de bedreiging werd ingediend bij de politie, meer in het bijzonder over wie precies naar de politie ging om de klacht in te dienen. Zo wordt het volgende vastgesteld in de bestreden beslissingen:

“Ten tweede zijn er discrepanties en tegenstrijdigheden ontstaan betreffende de klacht die u indiende bij de politie. De dreigtelefoon en de - voor u botte - afhandeling van de politieklacht staan centraal in uw asielrelaas. Dit vormde mede de directe aanleiding voor uw vertrek (CGVS Am. (I) p.10-11 en (II) p.6-7). Dat uw broer K. in tegenstelling tot uw verklaring in zijn gehoor dan beweerde dat u niet alleen de klacht ging indienen, wekt ten zeerste verbazing op. Uw broer K. verklaarde dat ‘wij naar de politie gingen’ (CGVS K. (I) p.7, p.9). Gevraagd naar verduidelijking, verklaarde K. dat u alleen naar de politie ging (CGVS K. (I) p.7, p.9), om meteen hierna te verklaren dat u samen met uw broer A. naar de politie ging (CGVS K. (I) p.10). Dit mag verbazen daar u en uw broer A. dit niet eerder vermeld hadden (CGVS Am. (I) p.10, CGVS A. (I) p.12). U kreeg in een tweede interview uitgebreid de kans verduidelijking te brengen (CGVS Am. (II) p.2, p.6-8, p.9-10, p.10-11), waarbij u zeer stellig aangaf dat alleen u de klacht bent gaan indienen en dat uw familie de hele tijd thuis bleef, u schijnbaar bewust van de discrepantie uit vorig interview (CGVS Am. (II) p.6). U nogmaals geconfronteerd, bevestigde u duidelijk dat u alleen naar het politiekantoor ging en dat de versie van uw broer niet klopt (CGVS Am. (II) p.8). Het kan dan ook absoluut niet overtuigen wanneer uw latere versie tegenstrijdig blijkt aan uw vorige verklaringen. Zo beweerde u opeens dat uw broer K. ook naar het politiekantoor kwam, dat u hem persoonlijk telefonisch gevraagd had naar het politiekantoor te komen als getuige, maar dat uw broer het politiekantoor niet kon betreden omdat het niet meer nodig was, waarna hij terugkeerde (CGVS Am. (II) p.9). Dat u hierbij verklaarde dat niet uw broer A. u achterna reisde maar dat dit uw broer K. was (CGVS Am. (II) p.9) doet de wenkbrauwen helemaal fronsen gelet dat dit tegenstrijdig is aan de verklaringen van K. die – zoals aangegeven - eerder verklaarde dat uw broer A. u vergezelde naar het politiekantoor, en zeker zichzelf niet (CGVS K. (I) p.10). Dient hierbij nog te worden opgemerkt dat A. na confrontatie in een tweede gesprek zou verklaren dat wel degelijk hij u gevolgd zou zijn (CGVS (II) p.3-4), daar waar hij dit in een eerste interview compleet onvermeld liet (CGVS A. (I) p.4, p.12). Aan deze laatste verklaring kan echter geen enkel geloof gehecht worden, gelet dat A. duidelijk aangaf tijdens de middagpauze (op de dag van het gehoor op het CGVS) in een discussie overlegd te hebben met u vooraleer tot deze verklaring te komen (CGVS A. (II) p.3-4). Dit kan bezwaarlijk overtuigen en herstelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen allerminst. Dat ook u pas na dit overleg tussen u als broers aangaf dat uw broer A. u gevolgd was, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, overtuigt natuurlijk evenmin (CGVS Am. (II) p.10-11). Redelijkerwijs mag immers worden aangenomen dat u in een tweede gehoor waarin u bij aanvang gevraagd werd verduidelijking te verschaffen, over zulke zaken niet dient te overleggen met uw broers tijdens een middagpauze. U kreeg eerder de kans verduidelijking te verschaffen zoals hierboven duidelijk blijkt. Dat u dit momentum niet aangreep mag sterk verbazen. Het betreft hier, ter herinnering, de directe aanleiding van uw vlucht, waarbij u verklaarde te zijn gevlucht vlak nadat u terugkwam van de politie. U verklaarde nota bene op dat moment samen te zijn gevlucht met uw broer K. (CGVS Am. (I) p.10-11). Wanneer u dezelfde dag samen bent gevlucht en sinds die dag, 17 juli, quasi steeds samen bent gebleven, kan de ontstane tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw broer K. niet worden verschoond. Dan kan ook uw uitleg absoluut niet overtuigen dat u zich vergistte van broer omdat u uw broer niet fysiek zag (CGVS Am. (II) p.10) daar u immers sinds 17 juli 2015 de tijd had hier

opheldering over te verkrijgen. Daarnaast gaf u aan dat u wel degelijk telefonisch contact had met uw broer toen u de klacht ging indienen (CGVS Am. (II) p.9-11) en kon u het ook toen weten wie u achterna reisde. Kortom, de tegenstellingen tussen en binnen uw verklaringen ondergraven uw geloofwaardigheid compleet."

Verzoekers betogen dat hier duidelijk een misverstand is ontstaan. Eerste verzoeker ging alleen naar de politie om een klacht in te dienen. Toen hij daar aankwam vroeg men naar getuigen van hetgeen er was voorgevallen, waarop hij naar de familie belde en zijn vader vroeg om een getuige te sturen naar het politiekantoor om de gebeurtenissen te bevestigen. Eerste verzoeker wist op dat ogenblik ook niet wie van de familie er zou gestuurd zou worden. Later bleek het tweede verzoeker te zijn. Die is echter niet in het politiekantoor binnen geweest om een getuigenis af te leggen, gezien het toch niet meer nodig was.

Het uitblijven van eenduidige en coherente verklaringen over de vraag of tweede, dan wel derde verzoeker eerste verzoeker achterna zou zijn gekomen bij de politie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas; de vergoelijking in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk. Zelfs aangenomen dat de constante in de verklaringen is dat eerste verzoeker diegene is die daadwerkelijk de klacht zou zijn gaan indienen, en dat een andere broer achterna zou zijn gekomen als getuige, blijft de vaststelling dat ook hierover vage, niet coherente verklaringen werden afgelegd door de drie broers. Waar eerste verzoeker nu stelt dat hij niet wist wie van de familie gestuurd zou worden toen hij hen vanuit het politiekantoor belde om een getuige te vragen, strookt dit niet met zijn eerder afgelegde verklaringen: nu geeft hij aan dat hij belde met zijn vader, terwijl uit het gehoorverslag blijkt dat hij belde met zijn broer K, derde verzoeker met de vraag of hij kon komen (gehoorverslag eerste verzoeker 17 maart 2017, p 10). Bovendien moet nog samen met de verwerende partij worden vastgesteld dat, zelfs indien eerste verzoeker op het politiekantoor was en het voor hem op dat ogenblik niet duidelijk was wie van de familie als getuige zou zijn achterna gekomen, het niet aannemelijk is dat dit nadien, bij het contact met zijn broers na zijn terugkeer uit het politiekantoor, niet zou zijn opgehelderd. Ten slotte blijft de vaststelling dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat eerste verzoeker zijn broer K. zou hebben aangewezen als de broer die hem achterna kwam terwijl diezelfde broer zijn andere broer A. had aangewezen, die op zijn beurt hiervan aanvankelijk geen melding had gemaakt. De verwijzing naar een zogenaamd "misverstand" biedt geen opheldering. Ook dit motief blijft onverminderd staan.

Met betrekking tot de klacht die eerste verzoeker zou zijn gaan neerleggen bij de politie moet eerst en vooral worden vastgesteld dat de verklaringen over de vraag of hij of zijn familie daarvan een bewijs hadden gekregen van de klacht andermaal niet gelijklopen. Zo verklaarde eerste verzoeker dat er nooit een bewijs werd afgeleverd van het feit dat de klacht werd ingediend, terwijl tweede verzoeker, broer A. nu eens verklaarde dat zij thuis nog politiedocumenten hadden die het relaas bewijzen (gehoorverslag A. 8 augustus 2016, p 3) en dan weer stelde dat Am. geen verslag kreeg van de klacht (ibid., p 4). Ook blijkt dat verschillende verklaringen werden afgelegd over de vraag of de klacht al dan niet door de politie aan de rechter werd doorgegeven. Eerste verzoeker Am. verklaarde immers nu eens "*De politie heeft verder niets gedaan. Normaal moeten ze de klacht overmaken aan de rechter maar ze deden dat niet...*" (gehoorverslag Am. 13 september 2016, p 11) en dan, tijdens zijn tweede gehoor, "*Ik ben gegaan met de politieagent naar de rechter. De rechter zette op de klacht: "opvolgen en het nodige doen" en verwees naar Asia Cell. We zijn dan teruggekeerd naar het politiekantoor"* (gehoorverslag Am. 17 maart 2017, p 8).

Bijkomend stelt de Raad nog vast dat de verklaringen van tweede verzoeker niet te rijmen vallen met de handelwijze van de broers na het dreigtelefoontje. In het eerste gehoor had hij verklaard dat de man die de telefonische bedreigingen had geuit had gezegd dat "*de kinderen zouden vermoord worden. Zelfs de kinderen antwoordde de man.*" (gehoorverslag 8 augustus 2016). Dit valt niet te verzoenen met het feit dat hij tijdens het tweede gehoor verklaarde dat de familie is achtergebleven in het huis waar verzoekers woonden. Wie bedreigd was, is gevlucht, zo stelde hij, daaraan toevoegend dat de vrouwen en kinderen achterbleven, en de vader nog een huis moest regelen om te kunnen vertrekken, en dat deze periode nog ongeveer 4 à 5 maanden heeft geduurd (gehoorverslag A. 17 maart 201, p 3). Dit doet verder afbreuk aan de geschetste vervolgingsvrees.

De voorgaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die verzoekers hebben afgelegd over de dreigtelefoon en de gevolgen daarvan. Het motief aangaande het al dan niet opvolgen van de klacht door de achtergebleven familie is in die optiek overtuigend, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet kan leiden tot een andere conclusie en verzoekers er dus geen belang bij hebben.

In de bestreden beslissingen wordt verder gesteld:

“Tot slot gaf u aan uw land in eerste instantie niet te zijn ontvlucht vanwege het algemene sektarische geweld (CGVS Am. (II) p.10), ook al gaf u aan dat u de achternaam Naseri draagt waardoor u gelinkt kan worden aan de stam van Saddam Houssein (CGVS Am. (I) p.3; A. (I) p.4 en K. (I) p.3-4). Merkwaardig hierbij is dat u en uw broers niet duidelijk kunnen aangeven of de Naseri stam waartoe u behoort een substam betreft van de Sadoen stam. Zo verklaarde uw broer A. eerst dat de Sadoen stam waartoe u zou behoren een substam is van de Naseri stam (CGVS A. (I) p.4) om nadien aan te geven dat de Naseri stam een onderdeel is van de Sadoen stam (CGVS A. (II) p.6). Ook uw broer K. had moeite om uit te leggen welke stam de substam was maar verklaarde uiteindelijk duidelijk dat de Sadoen stam de substam was van de Naseri stam (CGVS K. (I) p.3-4), in tegenstelling tot de uiteindelijke verklaring van uw broer A.. Desbetreffende kan ook uit uw gedrag geen gegronde vrees vastgesteld worden omwille van uw stamnaam in Basra. U gaf immers aan in 2006 als soennieten een ontheemdenstatus te hebben verkregen waardoor u met de ganse familie in Kirkuk kon blijven. U reikte ter ondersteuning deze ontheemdenkaart aan bij het CGVS (CGVS Am. (I) p. 15-16, A. (I) p.16 en zie Groene Map). Het strookt niet met een vrees omwille van uw soennitische stamnaam dat u deze ontheemdenstatus vrijwillig zou hebben afgestaan in juni 2014 om terug naar Basra te keren (CGVS Am. (I) p.13). U gaf immers aan dat u deze status afstond terwijl u en uw familie in Kirkuk niet persoonlijk bedreigd werden (CGVS Am. (I) p.10, p.12-13). U vreesde een mogelijk probleem met algemeen geweld gaf u aan en verkoos de rust van Basra boven het mogelijke geweld in Kirkuk (CGVS Am. (I) p.13).”

Verzoekers stellen dat zij in Kirkuk ook niet werden aanvaard en dat IS er sinds 2014 sterk aanwezig was. Aangezien zij hadden vernomen dat de situatie veiliger was geworden in Basra hebben zij ervoor geopteerd om terug te keren naar hun regio van herkomst, waar al snel bleek dat zij niet met rust werden gelaten. In Basra bleek de situatie voor soennieten helemaal niet veilig te zijn en al snel werden zij met de dood bedreigd. De verwerende partij geeft overigens zelf aan dat Basra een overwegend sjiiitische provincie is. Soennieten, zoals verzoekende partij, worden en onderdrukt en gediscrimineerd. Hun leven is er in permanent gevaar. De sjiiitische milities kregen meer en meer macht in de wijken en trachten de soennieten uit te roeien. Verzoekers waren nooit van plan om hun land te verlaten, maar na dreigingen voor hun leven, zagen zij geen andere mogelijkheid, zo stellen zij nog.

Verzoekers betwisten niet dat zij vanuit Kirkuk, waar zij een ontheemdenstatuut hadden, zijn teruggekeerd naar Basra. Hiervoor werd al vastgesteld dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen, op grond van de door haar gehanteerde informatie heeft dat, hoewel hun situatie fragiel is, er in Zuid-Irak geen sprake is van een systematische vervolging van soennieten, dat er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld is ten aanzien van de soennitische minderheid en dat er onder meer in de provincie Basra nauwelijks incidenten worden gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt, maar dat er wel een toename is van crimineel en tribaal geweld. Zij heeft zich daarvoor gebaseerd op de COI Focus “Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak” van 12 juli 2016. Deze beoordeling wordt niet tegengesproken in COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie in Zuid-Irak” van 18 juli 2017 die de verwerende partij met een aanvullende nota neergelegde, en verzoekers brengen, buiten hun loutere beweringen, evenmin enige informatie bij die erop zou wijzen dat de beoordeling door de verwerende partij in een ander daglicht moet worden gesteld. De verwerende partij kan dus worden bijgetreden waar zij stelt dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verder weze herhaald dat de feiten die de concrete aanleiding zouden hebben gevormd voor de vlucht uit Irak, niet geloofwaardig worden geacht.

Tot slot moet worden vastgesteld dat verzoekers de overige motieven in de bestreden beslissingen die hebben geleid tot de niet-toekenning van de vluchtelingenstatus ongemoeid laat. Zij worden door de Raad bijgetreden en blijven derhalve onverminderd overeind.

In acht genomen wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat geen onredelijk of onzorgvuldig handelen in hoofde van de verwerende partij kan worden vastgesteld. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoekers op het Commissariaat-generaal twee maal werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Bovendien werden zij ook in de mogelijkheid gesteld om de verschillende incoherenties die werden vastgesteld bij de vergelijking van hun verklaringen te verklaren. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het

nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve evenmin worden bijgetreden.

Er kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

3.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.*

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.5.2. Onderzoek

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekers de schending aanhalen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, maar geen concrete argumenten bijbrengen om de beoordeling van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak zoals die uit de bestreden beslissing blijkt, in een ander daglicht te stellen, noch op grond van zelf bijgebrachte objectieve informatie, noch op grond van elementen die zouden zijn vervat in de update van de veiligheidssituatie zoals die door de verwerende partij als nieuw element werd bijgebracht en die geen blijk geeft van de noodzaak aan een andere beoordeling. Loutere beweringen volstaan niet, en een verwijzing naar de ongeloofwaardig bevonden elementen van het asielrelaas evenmin.

In de mate dat verzoekers nog verwijzen naar de situatie van soennieten in Basra, werd reeds gesteld dat, hoewel hun situatie fragiel is, er in Zuid-Irak geen sprake is van een systematische vervolging van soennieten, dat er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld is ten aanzien van de soennitische minderheid en dat er onder meer in de provincie Basra nauwelijks incidenten worden gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt, maar dat er wel een toename is van crimineel en tribaal geweld. Dit alles heeft de verwerende partij er ook toe geleid te concluderen dat het loutere feit soenniet te zijn in Basra, evenmin aanleiding geeft tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De verwerende partij heeft zich daarvoor gebaseerd op de COI Focus “Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak” van 12 juli 2016. Deze beoordeling wordt niet tegengesproken in COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie in Zuid-Irak” van 18 juli 2017 die de verwerende partij met een aanvullende nota neergelegde, en verzoekers brengen, buiten hun loutere beweringen, evenmin enige informatie bij die erop zou wijzen dat de beoordeling door de verwerende partij in een ander daglicht moet worden gesteld.

Verzoekers tonen, gelet op het voormelde, niet aan dat in hunnen hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Waar verzoekers *in fine* vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.8. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken gekend onder de nrs. RvV X / VIII, RvV X / VIII en RvV X / VIII worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS